

TRANSFORMĂRI ALE STRUCTURILOR DE COMANDĂ ALE MARINEI MILITARE. CONTRIBUȚIA VICEAMIRALULUI VASILE SCODREA (1926-1934)

*Comandor drd. Marius-Laurențiu ROHART**

*Drd. Dan-Dragoș SICHIGEA***

Deceniul al treilea al secolului al XX-lea a reprezentat un interval fundamental pentru evoluția Marinei Militare Române, a cărei dezvoltare a fost puternic influențată de noile caracteristici economice, politice, demografice și militare ale României Mari.

Perioada 1921-1926 a fost una de căutare a unor variante de optimizare a structurilor de comandă. După o perioadă relativ scurtă (1919-1921), pe care am putea-o caracteriza ca fiind marcată de influența războiului, cu două structuri de comandă, Inspectoratul și Comandamentul Marinei, cu toate că funcția de conducere a primeia dintre ele nu era deținută, această etapă s-a încheiat odată cu reunirea atribuțiilor celor două structuri, prin înființarea Inspectoratului Tehnic al Marinei. Acestea i se confirma importanța, primind, alături de celelalte arme, un inspectorat tehnic care îngloba și funcția de comandament. Cu toate progresele evidente față de momentul 1919, această schemă de organizare nu punea în evidență importanța Marinei drept categorie de forțe, în ciuda faptului că funcția mai degrabă onorifică de Inspector General a fost ocupată vremelnic chiar de viitorul rege Carol al II-lea. Confirmarea rolului fundamental pe care forțele navale îl jucau în sistemul defensiv al țării a venit în 1926, când, pentru prima oară, un ofițer de marină a ocupat funcția de Inspector General, iar structura de comandă superioară a Marinei a fost elevată, renunțându-se la termenul limitator de inspectorat tehnic.

Din punct de vedere organizatoric, în anul 1921 s-a reușit să se realizeze primul pas către restructurarea conducerii acestei arme, prin intermediul constituirii Inspectoratului Tehnic al Marinei.¹ Este vorba despre înlocuirea Comandamentului Marinei cu un nou organ de conducere, mult mai bine adaptat la nevoile Marinei pe timp de pace, organ care putea să-i traseze mai clar direcțiile de dezvoltare, cu atât mai mult cu cât îngloba și Direcția Marinei, înainte subordonată direct Ministerului de Război. Prin formarea Inspectoratului Tehnic al Marinei, toate structurile

* Directorul Muzeului Național al Marinei Române.

** Șeful Secției Muzeu Mangalia, Muzeul Național al Marinei Române.

¹ Andreea Atanasiu Croitoru, *Analele Dobrogei*, serie nouă, nr. X-XIII, 2009-2012, Muzeul de Istorie Națională și Arheologie Constanța, p. 71.

de planificare și conducere ale sale au fost aduse sub același acoperiș, obținându-se astfel o unitate de comandament și dirijare de mult solicitată de către ofițerii de marină, similară celor folosite de marinele mult mai dezvoltate din Occident.

La sfârșitul anului 1925 s-a produs o schimbare a conducerii Marinei, contraamiralul Niculescu Rizea era pus la dispoziția Ministerului de Război, prin Decretul 2919 din 27 octombrie 1925.² La conducerea Marinei Militare a fost numit Comandantul Diviziei de Mare, contraamiraal Vasile Scodrea, prin Decretul 3024 din data de 2 noiembrie 1925.³ Totodată, au fost realizate alte mutări la nivel înalt, atunci când fostul Șef de Stat Major al Inspectoratului, comandorul Vasile Pantazi, a fost numit Comandant al Diviziei de Mare, iar contraamiralul Mihai Gavrilescu a primit comanda Diviziei de Dunăre.

Observăm că funcția de Inspector General a rămas vacantă, după plecarea din funcție a prințului moștenitor Carol. Prin Decretul 3024 contraamiralul Scodrea era numit în aceleași funcții ca predecesorul său, contraamiralul Niculescu Rizea: Comandant, Inspector Tehnic și Director Superior, dar nu și în funcția de Inspector General. Această rezolvare, în esență, a unor neclarități și, totodată, o reparație pentru importanța Marinei, s-a petrecut doar odată cu Decretul 302 din 23 ianuarie 1926, când s-a format Inspectoratul General în locul celui tehnic. Pe data de 8 februarie 1926, prin Decretul 483, contraamiralul Scodrea a fost numit Inspector General al Marinei, ajungându-se la o formulă de conducere mult mai propice dezvoltării Marinei Militare.⁴ În fruntea acestui organ era numit un Inspector General, „cu atribuțiunile și îndatoririle unui inspector general de armată”.⁵ Foarte rapid, a fost emis un alt Decret, cu nr. 410, pe 1 februarie 1926, privind interpretarea primului Decret. Se explica astfel că Inspectorul General al Marinei avea autoritatea și drepturile unui inspector de armată, „numai în cadrul armei respective”. Această sintagmă era explicată, în sensul că el putea lua parte, cu vot deliberativ, la dezbaterile Consiliului Superior al Armatei, doar în legătură cu: „a) organizare armatei, apărarea țării și interesele generale ale armatei. b) Înaintarea ofițerilor din arma respectivă”.⁶

Pentru a înțelege mai bine ce însemna limitarea atribuțiilor Inspectorului General al Marinei la arma lui, trebuie să analizăm

² „Monitorul Oastei”, no. 57, 10 noiembrie 1925, p. 1064.

³ *Ibidem*, p. 1072.

⁴ „Monitorul Oastei”, no. 5, 10 februarie 1926, p. 75.

⁵ *Idem*, no. 4, 1 martie 1926, p. 114; „Monitorul Oficial”, no. 27, 2 februarie 1926, p. 4.

⁶ *Ibidem*.

atribuțiunile inspectorilor generali de armată. Astfel, prin „Regulamentul Inspectorilor de Armată și Consiliului Superior al Armatei” din 23 august 1922, se arăta că inspectorii generali de armată aveau ca principale sarcini „1. Atribuțiuni de comandament: relative la personal, înaintări, mutări, mobilizare, instrucție, disciplină; 2. Supravegherea și controlul pregătirii de războiu din toate punctele de vedere a comandamentelor trupelor și serviciilor din regiunea respectivă; 3. Lucrările consiliului superior al armatei relativ la: a) Pregătirea apărării naționale. b) stabilirea tablourilor anuale de înaintare a ofițerilor, chestiuni relative la înaintare”.⁷

Detailiind aceste atribuțiuni, regulamentul enumera diferitele activități de control și inspecție pe care le executau inspectorii generali: înaintări în grad, pregătirea mobilizării, realizarea ipotezelor de război, instrucția ofițerilor și a trupelor, călătorii de instrucție și conferințe cu lucrări aplicative, dări de seamă (efectuate la finalul anului de instrucție către M.S. Regele și Ministerul de Război), mari exerciții și manevre, disciplina, etc. Acestea erau atribuțiuni „de comandament”.⁸

În ceea ce privește atribuțiunile de supraveghere și control a pregătirii de război, ele se realizau prin inspectarea comandamentelor și serviciilor subordonate și, cel mai adesea folosite în practică, dările de seamă ce se primeau de la comandanții marilor unități aflate în subordine. Scopul era de a se stabili rezultatele obținute în timpul ciclului de instrucție și eventuala remediere a rezultatelor nesatisfăcătoare. În cursul unui an de instrucție trebuiau verificate cel puțin jumătate din corpurile de trupă și serviciile marilor unități subordonate.⁹

Toate aceste atribuțiuni ale inspectorilor generali de armată au fost, deci, acordate și Inspectorului General al Marinei începând cu 23 ianuarie 1926, cu precizarea că inspectorii de armată aveau o zonă geografică în care își subordonau marile unități care constituiau la război o armată. Inspectoratul General al Marinei realiza atribuțiunile sale doar în ceea ce privește unitățile de Marină, indiferent de spațiul geografic unde se aflau ele dispuse. În ceea ce privește dreptul de a participa la ședințele Consiliului Superior al Armatei, nu erau diferențe între Inspectorul General al Marinei și ceilalți inspectori de armată.

În urma modificărilor impuse de formarea Inspectoratului General al Marinei, organigrama acestuia pe anul 1926 arăta după cum urmează:

INSPECTORATUL GENERAL AL MARINEI

Inspector General – Vice Amiral Scodrea Vasile

⁷ „Monitorul Oastei”, no. 12, 24 august 1922, p. 347.

⁸ *Ibidem*, pp. 348-351.

⁹ *Ibidem*, pp. 351-354.

A. *STATUL MAJOR AL MARINEI* – Șef de Stat Major – Comandor Bălănescu Ioan

- 1) Secția I Organizarea, mobilizare și recrutare
- 2) Secția II Școli, informații, cifru, legislație și adjutantura
- 3) Secția III Operații și instrucții
- 4) Secția IV Transporturi, comunicații, legături, poliția navigației, pilotaj, hidrografie și Istorie

B. *DIRECȚIA MARINEI* – Directorul Marinei – Comandor Vasilescu Matei

- 1) Secția I Personal
- 2) Secția II Artilerie, torpile, electric, T.F.S.
- 3) Secția III Tehnică

C. *SERVICIUL ADMINISTRATIV*.

D. *SERVICIUL SANITAR*.¹⁰

Din punct de vedere organizatoric, problema autonomiei Marinei față de armata de uscat a fost una controversată, dar a persistat în perioada imediat următoare Primului Război Mondial. Astfel, diferitele proiecte de organizare a Marinei de Război au fost analizate de către Comitetul Consultativ al acesteia. Spre exemplu, în ședința din 4 octombrie 1926 s-a discutat pe baza proiectului de lege privind organizarea marinei, elaborat de către Inspectoratul General al Marinei.¹¹

La baza acestor proiecte au stat studii ale ofițerilor de marină, dintre care majoritatea participaseră la acțiunile de luptă navale din timpul Primului Război Mondial, astfel că se bucurau de o viziune obiectivă și pragmatică asupra modului în care trebuiau organizate forțele navale pentru a face mai bine față necesităților războiului. Unul dintre acești ofițeri, comandorul Petre Bărbuneanu, la acel moment comandantul Școlii Navale, a elaborat un astfel de proiect de organizare a Marinei de Război și obiectivul care i-a stat la baza a fost operaționalizarea forțelor, în așa fel încât „la o eventuală operațiune de război să nu producă în sânul ei schimbări mari față de mersul ei normal din timp de pace”.¹²

În paralel, Comitetul Consultativ al Marinei a analizat un alt proiect de lege specială a Marinei, de data aceasta elaborat de inspectorat. O primă diferență între varianta comandoului Bărbuneanu și cel care a ajuns să fie discutat în cadrul Comitetului Consultativ al Marinei era chiar titulatura

¹⁰ Arhivele Militare Naționale Române, Fond Inspectoratul General al Marinei, Dosar 350, ff. 30-31.

¹¹ *Documentar cu date și evenimente*, p. 239.

¹² B.M.N.M.R., Fond Diverse, Dosar 9, f. 1.

organului de conducere al Marinei. Comandorul Bărbuneanu condidera că „Inspectoratul General al Marinei” era o denumire improprie și că ar fi trebuit schimbată în „Comandamentul Marinei de Război”, deoarece numele inducea ideea că atribuțiile principale erau de inspecție, când de fapt el realiza întreaga conducere și administrație a Marinei.¹³ De aici decurgea un alt punct de vedere diferit față de proiectul propus discuțiilor Comitetului Consultativ al Marinei, în sensul că prin propunerile comandoului Bărbuneanu se realiza o diferențiere mult mai clară la toate eșaloanele, între „partea operativă – Stat Major” și cea „pregătitoare”, de administrație, care în vremea războiului purtase numele de „parte sedentară”.¹⁴ La Comandamentul Marinei de Război, aceste părți erau reprezentate de Statul Major, respectiv de Direcția Marinei. La următorul nivel, fiecare divizie trebuia să cuprindă partea operativă – Statul Major al diviziei, care la război se subordona Statului Major al Comandamentului Marinei și partea administrativă – reprezentată de servicii, subordonată la război Direcției Marinei.¹⁵

Proiectul puna accentul pe pregătirea cât mai eficientă a forțelor în vederea unui război și de aceea multe subpuncte au fost dedicate asimilării învățămintelor din primul conflict mondial, mai ales în ceea ce privea împărțirea zonelor geografice alocate fiecărei divizii în sectoare maritime sau fluviale, organizate pe baterii, batalioane de infanterie marină, stații radio, forțe aeriene și, desigur, nave de protecție. Pentru o fluidizare a acțiunilor, Comandamentele Grupărilor Navale, care înlocuiau în proiect cele două Forțe Navale ale diviziilor, se subordonau direct, la război și în anumite cazuri, Comandamentului Marinei, trecând peste comandamentul diviziei respective.¹⁶

De aceea, diferențele față de proiectul analizat în ședința din 4 octombrie 1926 a Comitetului Consultativ al Marinei sunt mai degrabă de fond, în esență păstrându-se cele două structuri componente ale Inspectoratului/Comandamentului Marinei, adică Statul Major și Direcția. Proiectul comandoului Bărbuneanu pătrundea în profunzimea operativă a celor două divizii navale și se concentra pe principii de organizare mereu raportate la inevitabilitatea războiului, în vreme ce liniile de dezvoltare erau, aproape total, identice cu cele din proiectul aprobat de Comitetul Consultativ al Marinei. Totuși, anumite detalii, precum împărțirea pe sectoare fluviale și maritime, precum și extragerea forțelor navale ofensive

¹³ *Ibidem*, f. 2.

¹⁴ *Ibidem*.

¹⁵ *Ibidem*, f. 4.

¹⁶ *Ibidem*, f. 4.

din subordinea diviziilor și resubordonarea lor directă de către Comandamentul Marinei, au fost concepute, dacă nu total originale, măcar de viitor, confirmate de evenimentele celui de Al Doilea Război Mondial.

Proiectul discutat în cadrul Comitetului Consultativ al Marinei, sub conducerea viceamiralului Scodrea, nu s-a concretizat într-o lege de organizare a marinei, în ciuda eforturilor acestuia, dar totuși este interesant de observat că se reiterea faptul că Inspectoratul General al Marinei exercita comanda marinei din toate punctele de vedere. El păstra „atribuțiunile și drepturile unui Inspectorat General de armată”, ceea ce arăta că și marina avea acum o structură la cel mai înalt nivel, ca și celelalte categorii de forțe.

Articolul 1 al proiectului de lege de organizare a Marinei, aprobat de către comitet, arăta că misiunea acestei categorii de forțe era de a apăra „litoralul maritim și fluvial și protejarea intereselor țării”.¹⁷ Comanda trebuia executată de către Inspectoratul General al Marinei, care avea în subordine „Comandamentele, corpurile, navele, stabilimentele și serviciile Marinei”.¹⁸ Considerăm că prin această precizare se arăta ca Inspectoratul însuma și atribuțiile de conducere la nivel înalt (doctrină navală, planuri de înzestrare, inspecții), dar și pe cele de comandament direct al forțelor, care aparțineau înainte de 1921 fostului Comandament al Marinei, absorbit în acel an, prin constituirea Inspectoratului Tehnic al Marinei. Având drepturile și atribuțiunile unui Inspector General de Armată, Inspectorul General al Marinei era membru cu drepturi depline în cadrul Consiliului Superior al Armatei. Mult mai important, din punctul nostru de vedere, este faptul că se afirma că el intermedia toate problemele legate de Marină cu Ministerul de Război: „el lucrează cu Ministerul de Război pentru toate chestiunile privitoare la Marină”.¹⁹ Cu alte cuvinte, ar fi devenit oficială cumularea efectivă a funcțiilor de Inspector al Marinei (indiferent dacă discutăm despre Inspectoratul Tehnic sau General) și Director Superior, peste Directorul Marinei din fosta Direcție a 5-a Marină din cadrul ministerului, alături de cea de Comandant al Marinei, pe care am văzut că, practic, o deținea. Acest lucru este confirmat de propunerea de la art. 5 din acest proiect de lege, care arăta că în subordinea Inspectoratului ar fi funcționat un Stat Major, care exista în fapt, Stabilimentele și Direcția Tehnică. Aceasta ar fi înlocuit Direcția Marinei și era mult mai clar definită ca fiind în subordinea directă a Inspectoratului General al Marinei.

¹⁷ Arhivele Militare Naționale Române Române Române, Fond Inspectoratul General al Marinei, Dosar 346, f. 7.

¹⁸ *Ibidem*.

¹⁹ *Ibidem*.

Celelalte articole nu ar fi modificat radical organigrama Marinei, așa cum a fost ea stabilită în 1921. Constatăm, așadar, o preocupare constantă a forurilor conducătoare ale Marinei de a îmbunătăți organizarea acestei categorii de arme, chiar și după momentul 1926, înființarea Inspectoratului General al Marinei prin Decretul 302 din 23 ianuarie al acelui an și numirea în fruntea acestuia a viceamiralului Scodrea.

O altă inițiativă a noului inspector general al Marinei a fost o mai bună clasificarea a materialului flotant. Astfel în ședințele Comitetului Consultativ al Marinei s-a discutat pe durata anului 1926 despre poziția navelor Marinei, care se împărțeau, conform unui proiect admis pe 8 octombrie 1926, în trei categorii: a) nave de luptă; b) nave școală și c) nave auxiliare.²⁰ Toate aceste tipuri de nave se puteau găsi în diferite poziții, pe durata unui ciclu de instrucție:

I) Disponibile – a) armate; b) armate în rezervă; c) dezarmate;

II) Nedisponibile – a) la dispoziția Bazelor (Baza Navală Maritimă sau Baza Navală Fluvială); b) în reparație la Arsenalul Marinei pe o perioadă de mai mult de o lună;

III) Scoase din serviciu.

Navele disponibile armate erau nave cu armamentul montat, cu tot materialul de transmisiuni, navigație, etc. aflat la bordul lor și cu echipajul complet, gata să acționeze în cel mult 24 de ore. Navele armate în rezervă erau acele nave cu armamentul complet, cu materialele în ordine și cu aparatele motoare în stare de conservare, gata să intre în acțiune în maximum 4 zile. Navele dezarmate erau acele bastimente cu armamentul și aparatele în ordine, fără echipaj, gata să acționeze în cel mult 10 zile de la ordin. În ceea ce privește navele nedisponibile, cele aflate la dispoziția Bazelor, erau nave care necesitau reparații în Arsenal pentru o perioadă mai mare de o lună sau care se păstrau la Bazele Navale. Obiectele lor de inventar erau retrase și vărsate temporar Bazelor, care le depozitau în magazii, indicându-se, desigur, nava de proveniență, pentru recuperarea lor după efectuarea reparațiilor. Navele nedisponibile aflate deja în reparație la Arsenal, intrau și ele în reparații pe o perioadă mai mare, caz în care vărsau inventarele Arsenalului. Navele scoase din serviciu erau acele bastimente vechi, fără valoare militară, șterse din evidența Marinei, dar care erau păstrate de obicei în vederea vânzării, pentru ținte de tir de artilerie sau alte destinații. Acestor nave li se scoteau inventarele, armamentele și alte obiecte de uz militar, care primeau altă destinație în folosul Marinei.²¹

²⁰ *Ibidem*, f. 15.

²¹ *Ibidem*, f. 16.

Din punct de vedere al subordonării diferitelor categorii de nave de război, trebuie să remarcăm atenția acordată de Comitetul Consultativ al Marinei, care ajută pe Inspectorul General la întocmirea unui referat către Ministerul de Război în acest sens. Pe baza acestuia ministerul emitea o Decizie Ministerială la începutul și finalul fiecărei campanii de instrucție, indicând poziția bastimentelor. Navele armate și armate în rezervă erau subordonate grupurilor navale operative în ceea ce privește instrucția, disciplina, controlul materialelor și personalului și Corpului Echipagiilor Navale din punct de vedere administrativ. Navele dezarmate și cele la dispoziția Bazelor, se constituiau în grupuri și depindeau de Bazele Navale numai din punct de vedere administrativ sub controlul și directivele celor două Divizii: de Dunăre și de Mare. Navele aflate în reparație la Arsenalul Marinei depindeau de Bazele Navale ca administrație și de Arsenal pentru lucrări de reparație. Navele scoase din serviciu depindeau de Bazele Navale.²²

În 1927 Direcția Marinei a trecut printr-un proces de reorganizare, conform Înalțului Decret 426/1927. Cel mai mult au fost modificate atribuțiile Secției I Personal. Aceasta avea în sarcina ei organizarea generală a diverselor corpuri de ofițeri, controlul pe linie de personal, disciplină, înaintări în grad și întocmirea ordinii de bătaie împreună cu Statul Major al Marinei. Prin Înalțul Decret menționat, toate lucrările referitoare la înaintări, mutări, detașări, disponibilități, retrageri, chemări temporare, angajări, urmau să fie efectuate de Ministerul de Război prin Secția I Personal, Biroul 4 Trupe Speciale, eliminând astfel Direcția din aceste probleme. Totodată, conform noii organizări, Direcția Marinei trebuia să acționeze ca intermediar între Statul Major al Marinei și Ministerul de Război în ceea ce privea Înaltele Decrete și Deciziile Ministeriale referitoare la Școlile Marinei. Această funcție de intermediere nu era apreciată de șeful secției, căpitanul comandor Ioan Georgescu, dar nici de Directorul Marinei, comandorul Matei Vasilescu, care au solicitat revenirea la situația anterioară Înalțului Decret 426. Cu alte cuvinte, se solicita ca Secția Personal să întocmească proiectele de Înalte Decrete și Decizii Ministeriale pentru „numiri în comandă, mutări de ofițeri inferiori, chemări temporare, concedii pentru studii în străinătate”.²³

Tot în 1927, prin Înalțul Decret 465 din 23 februarie s-a dat o mai bună organizare bazelor și forțelor navale. Înțelegem prin acestea principalele unități ale Diviziilor de Dunăre și de Mare: Baza Navală Fluvială, Forța Navală Fluvială, respectiv Baza Navală Maritimă, Forța

²²*Ibidem.*

²³ *Loc. cit.*, Dosar 354, ff.785-786.

Navală Maritimă. Decretul amintea din nou că organizarea dată va fi supusă unor modificări atunci când va apărea o nouă lege de organizare a marinei, special pentru aceasta. Bazele navale, fluvială și maritimă, erau organizate, deci, cu 2 unități „echivalente cu corpurile de trupă: a) Corpul Depozitelor; b) Corpul echipagiilor navale”.²⁴ Totodată, bazele și forțele navale deveneau echivalente ale unor comandamente de brigadă. Comandanții bazelor și forțelor, când aveau gradul de comandor, erau echivalați cu generalii de brigadă. Prin urmare, observăm unele corespondențe: Inspectorul General al Marinei era echivalentul unui inspector de armată, comandanții diviziilor de Mare și de Dunăre erau echivalenți ai generalilor de divizie, iar cei ai forțelor și bazelor, ai unor generali de brigadă.

Pe 2 august 1929 a fost promulgată „Legea pentru organizarea ministerelor”, un alt act legislativ important pentru evoluția Marinei în perioada interbelică. Ministerul Armatei, de care depindea Inspectoratul General al Marinei, a fost organizat cu „organe de conducere superioară, comandament și pregătire” – Consiliul Superior al Armatei, Marele Stat Major și Inspectoratele Generale de Armată, dar și cu „organe tehnice și administrative”, între care inspectoratele generale de armă, adică și Inspectoratul General al Marinei.²⁵ La capitolul 107 al legii se preciza că aceste inspectorate generale de armă aveau atribuții de organizare, pregătire și instrucție a unităților și serviciilor respective, care nu intrau în „ordinea de bătaie a diviziilor sau a corpurilor de armată”²⁶, cu alte cuvinte doar a unităților subordonate direct și nu diviziilor.

În cazul Inspectoratului General al Marinei, vorbim despre cele două divizii, de Mare și de Dunăre, care se ocupau ele însele de instrucția structurilor subordonate, raportând, desigur, inspectoratului. Acesta coordona direct pregătirea și instrucția Arsenalului. Conform legii respective, inspectoratul era format din: „Serviciul de Stat Major și servicii de intendență, sanitar, armament și munițiuni; Direcția Marinei; Comitetul Consultativ; Comandamentul Școalelor cu școalele militare și speciale de ofițeri, școale de specialități; Centrul de Instrucție; Unități navale; stabilimente și depozite”.²⁷

²⁴ „Monitorul Oastei”, no. 7, 5 martie 1927, p. 134.

²⁵ „Monitorul Oficial”, no. 169, 2 august 1929; Alexandru Oșca, *Contribuția Marelui Stat Major la modernizarea organismului militar românesc în perioada interbelică*, în „Gândirea Militară Românească”, serie nouă, anul XX, nr. 4/2009, p. 182.

²⁶ Monitorul Oficial”, no. 169, 2 august 1929.

²⁷ *Ibidem*.

În ceea ce privește celelalte atribuțiuni ale Inspectoratului General al Marinei, la fel ca celelalte inspectorate generale de armă, ele erau: „organizarea, pregătirea și instrucția în școalele militare de toate categoriile ce aparțin armatei și a centrelor de instrucție; elaborarea regulamentelor armeei respective și directive relativ la instrucția tehnică; dotarea cu tot felul de materiale, întreținerea, păstrarea și controlul întregului material aflat asupra trupelor; administrarea fondului afectat”.²⁸ Trebuie să precizăm că „Legea pentru organizarea ministerelor” din 2 august 1929 stabilea un cadru general de funcționare a acestor ministere. De aceea atribuțiile enumerate mai sus priveau inspectoratul în general. El le ducea la bun sfârșit prin intermediul principalelor două organe de conducere: Statul Major al Marinei și Direcția Marinei.

La finalul anilor `20 Marina Militară a României a „absolvit” cu succes examenul reorganizărilor succesive, cu pași mărunți, începute după terminarea războiului din 1916-1918. Pornind de la lecțiile învățate pe parcursul conflictului, conducerea Marinei a evoluat atât ca importanță în efortul global de apărare al țării, cât și ca dotări și organizare. Restructurarea nu a fost o simplă schimbare de titulatură, ci o regândire a rolului pe care această categorie de forțe trebuia să-l joace în viitoarele conflicte, pornind de la idei clare, ce urmau să se constituie ca baza unei veritabile gândiri navale românești.

**CHANGES IN THE COMMAND STRUCTURE OF THE
ROMANIAN NAVY. THE CONTRIBUTION OF VICE ADMIRAL
VASILE SCODREA (1926-1934)**

Keywords: Interwar period, Navy, Vasile Scodrea, naval training

Starting with the end of World War I, the Romanian Navy found itself in a period of great transformation. Gone was the structure that proved to be unsuited for offensive and defensive operations on the Danube and now the emphasis was on a more elastic organisation. A great contribution was offered by Vice Admiral Vasile Scodrea, Chief of the Naval Inspectorate for eight years. During his tenure, the command structure evolved and became more like its Western counterparts.

²⁸ *Ibidem.*